

stand smaa handlende som dem, der omhandles i Slutningen af § 4, det vil sige dem, som uden anden Medhjælp end Ægtefælle, Børn under 15 Aar og Hustyende drive Forretning. Derved gaa de ganske vist glip af de Rettigheder, der tilkomme handlende, men slippe ogsaa for de store og ofte besværlige Forpligtelser, der paa hvile saadanne. — Naar der ikke i Lovforslaget er truffet Bestemmelse om Befordring, mener jeg, det ligger i, at det er et Emne, som i Virkeligheden ligger et Stykke udenfor Lovforslagets Rammer. Det kan der naturligvis være forskellige Meninger om, men det forekommer mig i hvert Fald, at hvis man ogsaa skulde tage Befordring med, vilde man komme ind paa en hel Mængde vanskelige Spørgsmaal, som let vilde føre temmelig langt bort fra det, som dog er Lovforslagets egentlige Genstand. Hvad det Spørgsmaal angaar, som blev rejst af den sidste ærede Taler, skal jeg sige, at det selvfølgelig er Domstolene, som skulle bestemme, om Slutningen af § 39 skal anvendes eller ikke. Den paagældende, som standser Varens Levering, fordi han tror, at hans Medkontrahents Formueforhold er i en saadan Uorden, som udtalt i Paragraffen, maa gøre det paa sin egen Risiko, og hvis det kommer til Retssag, fremføre for Domstolene de Beviser, hvorpaa han støtter sin Handlemaade, og saa maa Domstolene i dette som i andre Tilfælde træffe Afgørelse, om han har handlet ret eller ikke. Har han handlet ret, sker der ham intet, har han handlet uret, maa han som i lignende Tilfælde tage Følgerne deraf. Hvad det Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem rejste med Hensyn til Salg af let forderkelige Varer, der ere komne Konkursboet i Hænde, ser jeg ikke, at dette i mindste Maade falder ind under Bestemmelserne i § 39, thi der tales alene om vedkommendes Ret til at standse Varerne, inden de komme i Konkursboets Besiddelse, altsaa ikke om nogen særlig Ret, efter at Varerne ere komne i Konkursboets Besiddelse.

la Cour: Jeg tror ikke, den højtærede Minister har Ret i, at Slutningsbemærkningen i § 4 ingen Betydning har. Thi det drejer sig ikke blot om en Fordel for dem, som producere og drive deres Virksomhed ved egne Kræfter eller ved Hjælp af Familien. Det *kan* ogsaa være et Tab for dem ikke at komme ind under Loven; thi i det Øjeblik den, som vil købe, har mindre Garanti for Opfyldelsen

af de af Sælgeren paatagne Forpligtelser, søger han bort fra ham, og altsaa mister vedkommende sin Søgning. Jeg kan overhovedet ikke forstaa, at disse smaa næringsdrivende bør unddrages Lovens Bestemmelser mere end andre. Enten en Skrædder driver sin Virksomhed ved Hjælp af sin Hustru og Datter, eller han driver den ved Hjælp af en Svend, bliver Forholdet, synes jeg, akkurat det selvsamme. Vi have en Gang tidligere gjort en saadan Undtagelse, nemlig i Loven om Ejendoms-skyld, hvor vi ere komne til den Absurditet, at en Ejendom, der bebos af en Haandværker, der driver sit Haandværk ved egen og sin Families Hjælp, er fritagen eller begunstiget med Hensyn til at betale Skat, medens vedkommende skal svare Skat, saa snart han har fremmed Hjælp. Hvad har det haft til Følge? Den ene Dag staar Skrædderen og siger: Nu driver jeg min Forretning sammen med min Hustru! Og næste Dag siger han, at han driver den med en Svend. Deraf følger, at han det ene Øjeblik er skattepligtig og det andet Øjeblik skattefrit. Jeg kan heller ikke indse, at han er bedre stillet, dersom han f. Eks. har en stor Familie at forsørge og driver Forretningen ved Hjælp af en Svend og derved bliver skattepligtig, end naar han driver den ved Hjælp af Familien, hvorved han opnaar Skattefrihed. Jeg tror, vi gøre os skyldige i en Absurditet ved at fritage de smaa. Jeg synes, Loven maa gælde alle og selvfølgelig ogsaa de smaa Virksomheder, der drive Handel med deres egne Produkter.

Stilling: Jeg tror dog ikke, den højtærede Minister har Ret i, at vedkommende vil føle sig tilfredsstillet ved, at det bliver Domstolene, der skulle afgøre Spørgsmaalet — det maa naturligvis i sidste Instans være dem —; thi medens Domstolene have Sagen til Behandling, vil den for Forretningen gunstige Tid gaa tabt, og vedkommende vil let blive ude af Stand til at præstere det, han skulde, medens han i modsat Fald, naar han havde haft Raadighed over de Varer, som nu ere tilbageholdte, kunde have gjort Forretning. Det er absolut uheldigt, at en Sælger skal have Ret til paa et givet Tidspunkt, naar han finder det belejligt, at standse Udliveringen af Varer, fordi han tror, at Køberen ikke er i Stand til at betale dem.

Med Hensyn til § 41 — jeg kom vist før ved en Fejltagelse til at citere § 39 — var det ikke første, men sidste Punktum, jeg tænkte paa, altsaa Bestemmelsen om,